

Αριθμός απόφασης: ΑΔ 322/2026

ΑΚ83/2024

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 10ο ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Νοεμβρίου 2025, με δικαστές τις Καλλιόπη Μαραγκού, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Θεοδώρα Γαβρά, Ολυμπία Τσίμπου, Πρωτοδίκες Δ.Δ. και γραμματέα τη Μαρία Σταματοπούλου, δικαστική υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την αίτηση ακύρωσης, με ημερομηνία κατάθεσης 7.2.2024,

τ η ς ____, κατοίκου Καλλιθέας Αττικής (οδός ____), η οποία παρέστη δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της, Ζαχαρούλας Κατσιγιαννη,

κ α τ ά του Υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, ο οποίος δεν παρέστη,

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της έκθεσης της εισηγήτριας της υπόθεσης Θεοδώρας Γαβρά, Πρωτοδίκη Δ.Δ..

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα,

Σκέφτηκε σύμφωνα με τον νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το 649045699954 0805 0011 e-Παράβολο), ζητείται, παραδεκτώς, η ακύρωση της ΙΡ/343105/8.12.2023 απόφασης της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών, με την οποία απορρίφθηκε η από 6.2.2020 ενδικοφανής προσφυγή της αιτούσας, πολίτη, κατά δήλωσή της, Συρίας, κατά της 3419/27.1.2020, απορριπτικής επί του από 23.1.2020 αιτήματος διεθνούς προστασίας της, απόφασης του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου (Π.Γ.Α.) Λέσβου. Εξάλλου, στις 19.9.2023, ήτοι μετά την έκδοση της τελευταίας αυτής απόφασης, η αιτούσα προσήλθε στο Π.Γ.Α. Αλίμου και υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας για λογαριασμό των γεννηθέντων στην Ελλάδα, πολιτών, κατά δήλωσή της, Συρίας, ανηλίκων τέκνων της: _____. Οι ως άνω αιτήσεις συνενώθηκαν και εξετάστηκαν με την προσβαλλόμενη ΙΡ/343105/8.12.2023 απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών μαζί με την αίτηση διεθνούς προστασίας της αιτούσας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 69 παρ. 11 του ν. 4939/2022.

2. Επειδή, νομίμως χώρησε η συζήτηση της υπόθεσης παρά την απουσία του καθ' ου Υπουργού, αφού αντίγραφα της από 27.6.2024 πράξης ορισμού δικασίμου και της αιτήσεως ακυρώσεως, νομοτύπως, κοινοποιήθηκαν σε αυτόν (σχετ. το από 5.7.2024 αποδεικτικό επίδοσης του Αρχιφύλακα Ιωάννη Κοκτσίδα).

3. Επειδή, στο άρθρο 78 παρ. 1 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) προβλέπεται ότι η Ένωση αναπτύσσει κοινή πολιτική στους τομείς του ασύλου, της επικουρικής προστασίας και της προσωρινής προστασίας, με στόχο να παρέχεται το κατάλληλο καθεστώς σε οποιονδήποτε υπήκοο τρίτης χώρας χρήζει διεθνούς προστασίας και να εξασφαλίζεται η τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης. Παράλληλα και ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της

Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. ενοποιημένη απόδοση: ΕΕ C 202 της 7.6.2016) ορίζει στο άρθρο 18 ότι «Το δικαίωμα ασύλου διασφαλίζεται τηρουμένων των κανόνων της Σύμβασης της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 και του Πρωτοκόλλου της 31ης Ιανουαρίου 1967 περί του καθεστώτος των προσφύγων και σύμφωνα με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ...». Βάσει δε των οριζόμενων στην παράγραφο 2 του ως άνω άρθρου 78 της ΣΛΕΕ εκδόθηκαν, μεταξύ άλλων, οι οδηγίες 2011/95/ΕΕ «σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (αναδιτύπωση)» (ΕΕ L 337) και 2013/32/ΕΕ «σχετικά με τις κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιτύπωση)» (ΕΕ L 180). Με τη δεύτερη από τις ανωτέρω οδηγίες προβλέφθηκαν περαιτέρω, σε σχέση με την προϋχούσα οδηγία 2005/85/ΕΕ (ΕΕ L 326), απαιτήσεις για τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης διεθνούς προστασίας κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, ενόψει της δημιουργίας κοινής διαδικασίας ασύλου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, προς τον σκοπό του περιορισμού των δευτερογενών μετακινήσεων των αιτούντων διεθνή προστασία μεταξύ των κρατών μελών, όταν αυτές οφείλονται στις διαφορές των νομικών πλαισίων, και της δημιουργίας ισοδύναμων συνθηκών για την εφαρμογή της οδηγίας 2011/95/ΕΕ στα κράτη μέλη. Με την εν λόγω οδηγία 2013/32/ΕΕ επιβάλλεται στα κράτη μέλη, μεταξύ άλλων, η υποχρέωση ταχείας, ενδελεχούς και κατ' αρχήν επί της ουσίας εξέτασης των αιτήσεων παροχής διεθνούς προστασίας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 31 παρ. 2 της εν λόγω οδηγίας διαλαμβάνει τα ακόλουθα: «Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι η διαδικασία εξέτασης [της αίτησης διεθνούς προστασίας] ολοκληρώνεται το ταχύτερο δυνατό με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης». Περαιτέρω, όμως, με το άρθρο 33 της ίδιας οδηγίας προβλέπονται, μεταξύ των άλλων, τα εξής: «1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013, τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου. 2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν: α) ... · β) ... · γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38· δ) ...». Κατά τα προβλεπόμενα δε στην σχετική με τις «ασφαλείς τρίτες χώρες» διάταξη του άρθρου 38 της οδηγίας, «1. Τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του αιτούντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα εξής κριτήρια: α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων· β) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ· γ) τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης· δ) τηρείται η απαγόρευση απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο· και ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης. 2. Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων: α) των κανόνων που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του αιτούντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για τον αιτούντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα· β) των κανόνων σχετικά με τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο αιτούντα. Η μεθοδολογία αυτή περιλαμβάνει μια εξατομικευμένη εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς· γ) των κανόνων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο αιτούντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον αιτούντα να προσβάλει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται. Ο αιτών έχει επίσης τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας σύμφωνα με το στοιχείο α). 3. Κατά την εφαρμογή απόφασης που

βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη: α) ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα· και β) του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας. 4. Όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε αυτός να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο II. 5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων εφαρμόζεται η αρχή αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου». Τέλος, το άρθρο 46 της οδηγίας («Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής») ορίζει, στην παράγραφο 1 στοιχείο α' σημείο ii, ότι: «Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων: α) απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, περιλαμβανομένων των αποφάσεων: i) ... ii) με τις οποίες η αίτηση κρίνεται ως απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2, iii) ...».

4. Επειδή, η οδηγία 2013/32/ΕΕ μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη αρχικά με τον ν. 4375/2016 (Α' 51) και εν συνεχεία με το τρίτο μέρος (άρθρα 62 έως 107) του ν. 4636/2019 «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις» (Α' 169), το οποίο κωδικοποιήθηκε με τον ν. 4939/2022 (Α' 111). Με το άρθρο 84 του ν. 4636/2019 (άρθρο 89 ν. 4939/2022), με το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο το μνημονευθέν άρθρο 33 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, ορίσθηκαν, μεταξύ άλλων, τα εξής: «1. Οι Αρχές Απόφασης, με σχετική απόφαση, απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εφόσον: α. ..., β. ..., γ. ... ή δ. μία χώρα, που δεν είναι κράτος μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 86 του παρόντος, ή ε. ... 2. ...». Περαιτέρω, με το άρθρο 86 του ν. 4636/2019 (άρθρο 91 ν. 4939/2022), μεταφέρθηκε το άρθρο 38 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, ως εξής: «1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο αιτούντα, όταν πληρούνται σωρευτικά τα εξής κριτήρια: α. δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β. η χώρα αυτή τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ. δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης για τον αιτούντα κατά το άρθρο 15 του παρόντος νόμου, δ. η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε. υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης και στ. ο αιτών έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. Η διέλευση του αιτούντος από τρίτη χώρα μπορεί, σε συνδυασμό με συγκεκριμένες περιστάσεις που τον αφορούν, ιδίως (α) τον χρόνο παραμονής του σε αυτή, (β) ενδεχόμενη επαφή ή αντικειμενική και υποκειμενική δυνατότητα επαφής με τις αρχές, για πρόσβαση σε εργασία ή χορήγηση δικαιώματος διαμονής, (γ) ενδεχόμενη, προηγούμενη της διέλευσης, διαμονή όπως ενδεικτικά επισκέψεις μακράς διάρκειας ή σπουδές, (δ) ύπαρξη οποιωνδήποτε ακόμη και μακρινών συγγενικών δεσμών, (ε) ύπαρξη κοινωνικών ή επαγγελματικών ή πολιτιστικών σχέσεων, (στ) ύπαρξη ιδιοκτησίας, (ζ) σύνδεση με ευρύτερη κοινότητα, (η) γνώση της οικείας γλώσσας, (θ) γεωγραφική εγγύτητα της χώρας καταγωγής, να θεωρηθεί ως σύνδεσμος του αιτούντος με την τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. 2. Η συνδρομή των ως άνω κριτηρίων εξετάζεται ανά περίπτωση και για κάθε αιτούντα ξεχωριστά, εκτός αν η τρίτη χώρα έχει χαρακτηριστεί ως γενικά ασφαλής και εμπεριέχεται στον εθνικό κατάλογο ασφαλών τρίτων χωρών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο αιτών διεθνή προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι, η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες αυτός ευρίσκεται. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Προστασίας του Πολίτη και Εξωτερικών, η οποία εκδίδεται κατόπιν εισήγησης του Διευθυντή της Υπηρεσίας Ασύλου, καθορίζονται οι τρίτες χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς, σύμφωνα με το παρόν άρθρο, για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων άσυλο, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά τους (φυλετικά, θρησκευτικά, κ.ά.) για τους σκοπούς της εξέτασης αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Τα στοιχεία (εσωτερικό νομοθετικό καθεστώς της τρίτης χώρας, διμερείς ή πολυμερείς διακρατικές συμφωνίες ή συμφωνίες της τρίτης χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και εσωτερική

πρακτική), που λαμβάνονται υπόψη για την έκδοση της ανωτέρω Κοινής Υπουργικής Απόφασης, πρέπει να είναι επίκαιρα και να προέρχονται από έγκυρες πηγές ενημέρωσης, ιδίως από επίσημες διπλωματικές πηγές της ημεδαπής και της αλλοδαπής, την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο, τη νομοθεσία των λοιπών κρατών – μελών σε σχέση με την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Ο καθορισμός επανεξετάζεται υποχρεωτικά τον Νοέμβριο κάθε έτους. Αν διαπιστώνεται σημαντική αλλαγή της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής τρίτη χώρα, ο χαρακτηρισμός επανεξετάζεται το ταχύτερο δυνατό και προ της παρέλευσης έτους, κατά το προηγούμενο εδάφιο. Για κάθε απόφαση χαρακτηρισμού ενημερώνεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. 4. Σε περίπτωση έκδοσης απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, οι Αρμόδιες Αρχές Παραλαβής, ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα και του χορηγούν έγγραφο, με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας ότι η αίτηση δεν έχει εξεταστεί επί της ουσίας. 5. Όταν η ως άνω τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις Αρμόδιες Αρχές Απόφασης. 6. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενημερώνεται σε ετήσια βάση από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Εξωτερικών για τις χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς σύμφωνα με το παρόν άρθρο». Εξάλλου, κατά το άρθρο 92 παρ. 1 του ν. 4636/2019 (άρθρο 97 παρ. 1 του ν. 4939/2022), με το οποίο μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 46 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, ο ενδιαφερόμενος δικαιούται να ασκήσει προσφυγή ενώπιον της οικείας Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, μεταξύ άλλων (περ. δ΄) και «κατά της απόφασης που απορρίπτει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, σύμφωνα με το άρθρο 84», δηλαδή κατά της απόφασης με την οποία η αίτηση απορρίπτεται κατ' εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας. Οι εκδιδόμενες δε επί της προσφυγής αποφάσεις των Ανεξάρτητων Επιτροπών υπόκεινται σε προσβολή με αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του αρμόδιου διοικητικού πρωτοδικείου, σύμφωνα με το άρθρο 108 παρ. 1 του ν. 4636/2019 και το άρθρο 114 του ν. 4939/2022.

5. Επειδή, κατ' επίκληση του προεκτεθέντος άρθρου 86 του ν. 4636/2019, και ιδίως των παραγράφων 2 και 3 αυτού, σε συνέχεια της 8815/14.5.2021 εισήγησης του Διοικητή της Υπηρεσίας Ασύλου, εκδόθηκε η κοινή απόφαση 42799/3.6.2021 του Αναπληρωτή Υπουργού Εξωτερικών και του Υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, με τίτλο «Καθορισμός τρίτων χωρών που χαρακτηρίζονται ως ασφαλείς και κατάρτιση εθνικού καταλόγου, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 86 του ν. 4636/2019 (Α' 169)» (Β' 2425/7.6.2021). Με την εν λόγω κοινή υπουργική απόφαση (κ.υ.α.) αποφασίσθηκε η «κατάρτιση εθνικού καταλόγου ασφαλών τρίτων χωρών, με την περίληψη σε αυτόν της Τουρκίας ως ασφαλούς τρίτης χώρας, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 86 του ν. 4636/2019» για τους αιτούντες διεθνή προστασία με χώρα καταγωγής τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές και τη Σομαλία.

6. Επειδή, εξάλλου, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Δ.Ε.Ε.) (Τέταρτο Τμήμα), στο πλαίσιο των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβλήθηκαν ενώπιόν του με την 746/2023 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως προς την έννοια του άρθρου 38 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, εξέδωσε την από 4.10.2024 απόφασή του (υπόθεση C-134/23, Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες και Υποστήριξη Προσφύγων στο Αιγαίο, ΕΥ:C:2024:838). Με την τελευταία δέχθηκε, μεταξύ άλλων, ότι από τις διατάξεις του ως άνω άρθρου της οδηγίας συνάγεται ότι «σε περίπτωση που διαπιστώνεται ότι η τρίτη χώρα η οποία έχει χαρακτηριστεί από κράτος μέλος ως γενικώς ασφαλής δεν αποδέχεται, εν τοις πράγμασι, την εισδοχή ή την επανεισδοχή των ενδιαφερομένων αιτούντων διεθνή προστασία, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να απορρίπτει τις αιτήσεις τους διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτες, επί τη βάση του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2013/32. Περαιτέρω, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να αναβάλλει, αδικαιολόγητα, την εξέταση των αιτήσεων αυτών και οφείλει, μεταξύ άλλων, να μεριμνά ώστε η εν λόγω εξέταση να διεξάγεται σε ατομική βάση, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, στοιχείο α', της ίδιας οδηγίας και τηρουμένων των προθεσμιών που ορίζονται στο άρθρο 31 αυτής» (σκέψη 54). Όπως δε κρίθηκε με τις 1048-1052/2025 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν προκύπτει ότι πραγματοποιείται η επανεισδοχή στην Τουρκία των αιτούντων διεθνή

προστασία, των οποίων τα αιτήματα έχουν απορριφθεί ως απαράδεκτα για τον λόγο της «ασφαλούς τρίτης χώρας», αλλά, αντιθέτως, όπως ρητώς αναφέρεται στο από 3.12.2021 υπηρεσιακό σημείωμα του Τμήματος Διαδικασιών και Εκπαίδευσης της Υπηρεσίας Ασύλου (σελ. 8), το οποίο συνοδεύει την 438958/21/7.12.2021 εισήγηση του Διοικητή της Υπηρεσίας Ασύλου, στην συνέχεια της οποίας εκδόθηκε η Κ.Υ.Α. 42799/3.6.2021, «Από τον Μάρτιο του 2020 έως και σήμερα [δηλαδή για διάστημα που υπερβαίνει τους είκοσι μήνες] οι επιστροφές από την Ελλάδα στην Τουρκία έχουν παγώσει», χωρίς μάλιστα διάκριση ως προς την νομική βάση (διεθνείς συμφωνίες ή κοινή δήλωση Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας, κατά τα προαναφερθέντα) δυνάμει της οποίας διατάσσονται οι επιστροφές (ΣτΕ Ολομ. 746/2023 και 177/2023), οι αρμόδιες ελληνικές αρχές δεν μπορούν, σύμφωνα με τα κριθέντα με την από 4.10.2024 απόφαση του Δ.Ε.Ε. (βλ. σκέψη 54 της εν λόγω αποφάσεως), να απορρίπτουν ως απαράδεκτα τα αιτήματα για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας κατ' επίκληση του λόγου απαραδέκτου του άρθρου 84 παρ. 1 περ. δ' του ν. 4636/2019 (άρθρ. 33 παρ. 2 στοιχ. γ', της οδηγίας 2013/32/ΕΕ), με την αιτιολογία ότι η Τουρκία αποτελεί ασφαλή τρίτη χώρα για τους αιτούντες, αλλά οφείλουν να εξετάζουν τα σχετικά αιτήματα σε ατομική βάση, δηλαδή να εξετάζουν τα αιτήματα επί της ουσίας, εάν δεν συντρέχει άλλος λόγος απαραδέκτου. Τούτο δε προκειμένου να εξυπηρετείται ο επιδιωκόμενος από τις διατάξεις της οδηγίας 2013/32/ΕΕ σκοπός της ταχείας εξέτασης των αιτήσεων διεθνούς προστασίας και να διασφαλίζεται η πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος που κατοχυρώνεται στο άρθρο 18 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας στα πρόσωπα που πληρούν τις καθοριζόμενες στις οικείες διατάξεις προϋποθέσεις.

7. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Η αιτούσα προσήλθε στις 23.1.2020 στο Π.Γ.Α. Λέσβου και υπέβαλε αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας. Εν συνεχεία, κατά την από 27ης.1.2020 προφορική της συνέντευξη, η οποία διεξήχθη, με τη συνδρομή πιστοποιημένου διερμηνέα, από και προς την αραβική γλώσσα, στο πλαίσιο της εξέτασης της πιθανότητας εφαρμογής στην περίπτωση της, της έννοιας της «πρώτης χώρας ασύλου» και της «ασφαλούς τρίτης χώρας», η αιτούσα επιβεβαίωσε τα στοιχεία της ταυτότητας που είχε αναφέρει στη φόρμα καταγραφής και δήλωσε ότι γεννήθηκε στις 30.1.1992 στη Συρία. Ως προς την εθνοτική της καταγωγή δήλωσε Άραβας και ως προς το θρήσκευμά της Σουνίτης Μουσουλμάνα. Έφυγε από τη χώρα της στις 22.6.2019. Διήλθε από την Τουρκία στην οποία διέμεινε 10 με 15 ημέρες. Στην Ελλάδα εισήλθε στις 7.7.2020 με πύλη εισόδου τη νήσο Λέσβο. Σε ερώτηση σχετικά με το αν συνέβη κάτι σημαντικό όσο διέμενε στην Τουρκία, η αιτούσα απάντησε: «Τι ακριβώς θεωρείτε σημαντικό, το σημαντικό είναι ότι πηγαίναμε στο σημείο συνάντησης, αποτύγχαναν ορισμένες προσπάθειες, επιστρέφαμε πίσω, φυσικά δεν μπορούσαμε να βγαίνουμε έξω λόγω του ότι δεν είχαμε κιμλίκ, αν γινόταν κάποιος έλεγχος από την αστυνομία, επειδή είμαστε Σύροι θα μας γυρνούσαν πίσω στη Συρία, θα ξεκινούσαμε πάλι από το μηδέν, ήμασταν τρομοκρατημένοι και με το φόβο». Αναφορικά με τη διαδρομή, την παραμονή της στην Τουρκία και την είσοδό της στην Ελλάδα η αιτούσα δήλωσε ότι ταξίδεψε από τη Συρία στην Τουρκία και παρέμεινε εκεί για περίπου 15 ημέρες. Έμενε σε σπίτι του διακινητή και δεν κατέθεσε αίτηση διεθνούς προστασίας στη Τουρκία, καθώς δήλωσε ότι «Ο λαός φέρεται στους Σύρους σαν να είναι ζώα» (σελ. 6 του οικείου πρακτικού συνέντευξης). Σε ερώτηση σχετικά με τον αν είχε πρόβλημα κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της στην Τουρκία απάντησε «έφυγα από τη Συρία, για να βρω ένα ασφαλές μέρος να μπορώ να βάζω το κεφάλι μου στο προσκεφάλι και να ξέρω ότι θα ξυπνήσω την επόμενη μέρα. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει ούτε στην Τουρκία ούτε στη Συρία, φοβόμουν να βάλω το κεφάλι μου στο προσκεφάλι και να μην ξυπνήσω το επόμενο πρωί δηλαδή να πεθάνω από κάποιο βομβαρδισμό ή να έρθει κάποιος να με σκοτώσει στον ύπνο μου. Η Τουρκία όντως μπορεί να μην έχει πόλεμο αλλά είναι σαν τη Συρία ακριβώς, δεν είναι ασφαλής» (σελ 5-6 του οικείου πρακτικού). Ερωτηθείσα εάν υπάρχουν μέλη της οικογένειάς της, συγγενείς, φίλοι ή γνωστοί της που ζουν στην Τουρκία, η αιτούσα απάντησε «[...] Δεν ξέρω πώς φέρονται στις άλλες εθνικότητες στην Τουρκία, αλλά σε εμάς τους Σύρους είναι η ίδια η κόλαση εκεί.» (σελ. 6 του οικείου πρακτικού). Τέλος, στην ερώτηση για ποιους λόγους εγκατέλειψε την Τουρκία, η αιτούσα απάντησε ότι: «Εγώ δεν είχα σκοπό ποτέ να μείνω στην Τουρκία για να φύγω από αυτήν. Ήταν μια στάση, ένα πέρασμα προς την Ελλάδα.» (σελ 6 του οικείου πρακτικού). Με την 3419/27.1.2020 απόφαση του Π.Γ.Α. Λέσβου η ένδικη αίτησή της απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, κατ'

εφαρμογή του, ισχύοντος κατά την εξέταση της αιτήσεώς της, άρθρου 86 του ν. 4636/2019, καθώς εκτιμήθηκε ότι η Τουρκία, μέσω της οποίας η αιτούσα εισήλθε στην Ελλάδα, αποτελεί για αυτήν, υπό τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, ασφαλή τρίτη χώρα, ενώ με την ίδια απόφαση διατάχθηκε και η επανεισδοχή της στην Τουρκία. Κατά της ως άνω απόφασης η αιτούσα άσκησε την, προβλεπόμενη στο άρθρο 92 του ν. 4636/2019, από 6.2.2020 ενδικοφανή προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε ως προδήλως αβάσιμη με την 3236/30.4.2020 απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 97 παρ. 2 του ν.4636/2019, με την αιτιολογία ότι η αιτούσα, αν και είχε ενημερωθεί σχετικά, δεν παρέστη αυτοπροσώπως κατά τη συζήτηση της προσφυγής της, η δε αποσταλείσα 6455/12.02.2020 υπεύθυνη δήλωση, με την οποία η αιτούσα δήλωνε ότι κατοικεί στον καταυλισμό της Μόριας στην Λέσβο, περιήλθε στην Αρχή Προσφυγών εκπροθέσμως. Κατά της τελευταίας απόφασης η αιτούσα άσκησε ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών την από 30.9.2020 αίτηση ακυρώσεως, η οποία έγινε δεκτή με την 940/2023 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (34° Τριμελές), με την οποία, αφού ακυρώθηκε η 3236/2020 απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, αναπέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση για νέα κρίση. Σε εκτέλεση των ανωτέρω, με την 323488/21.6.2023 πράξη της Διευθύντριας της Αρχής Προσφυγών η ενδικοφανής προσφυγή της αιτούσας επαναπροσδιορίστηκε να συζητηθεί ενώπιον της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών στην συνεδρίαση της 31ης.8.2023. Κατά την ως άνω συζήτηση της υπόθεσης η αιτούσα, η οποία παρέστη μαζί με την πληρεξούσια δικηγόρο της, γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι κατά τον χρόνο που εκκρεμούσε η συζήτηση της ασκηθείσας, ως άνω, αίτησης ακυρώσεως, απέκτησε δύο τέκνα τον Amer Ibrahim, ο οποίος γεννήθηκε στις 11.3.2021, και την Sara Ibrahim, η οποία γεννήθηκε στις 16.5.2022, για τα οποία προτίθεται να υποβάλει, ως μητέρα, αιτήσεις διεθνούς προστασίας, οι οποίες θα πρέπει να συνενωθούν με την υπό εξέταση αίτηση διεθνούς προστασίας. Με την 100947/9.4.2023 απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής απόφασης, προκειμένου η αιτούσα να υποβάλει αίτηση παροχής διεθνούς για λογαριασμό των ως άνω τέκνων, πολιτών ομοίως Συρίας, κατά δήλωσή της. Στις 19.9.2023 η αιτούσα προσήλθε στο Π.Γ.Α. Αλίμου και υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας για λογαριασμό τους, δηλώνοντας ότι δεν επιθυμούν να επιστρέψουν στη χώρα καταγωγής τους για τους ίδιους λόγους με την αιτούσα. Οι ως άνω αιτήσεις συνενώθηκαν, προκειμένου να εξεταστούν ενιαία με την αίτηση της τελευταίας (άρθρο 68 παρ. 11 του ν. 4939/2022). Κατά την εκ νέου εξέταση της από 6ης.2.2020 ενδικοφανούς προσφυγής της, η 2η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών, με την προσβαλλόμενη υπ' αρ. πρωτ. ΙΡ/343105/8.12.2023 απόφαση, έκρινε ότι, ενόψει των προβαλλόμενων πραγματικών περιστατικών και δεδομένου ότι η αιτούσα δεν επικαλείται έστω και μη τυπικά στοιχεία, από τα οποία να μπορεί να συναχθεί ότι η ίδια και τα τέκνα της διατρέχουν, ενόψει των ειδικών χαρακτηριστικών τους, κίνδυνο στην Τουρκία, δεν μπορεί να συναχθεί ότι απειλείται η ζωή και η ελευθερία τους λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, ούτε η αιτούσα ανέφερε ότι συντρέχουν στο πρόσωπό τους αυτοτελείς παράγοντες, οι οποίοι τους καθιστούν πρόσωπα «αρκετού ενδιαφέροντος» για τις τουρκικές αρχές. Ενόψει τούτου και δεδομένου ότι, από τις διαθέσιμες πηγές πληροφόρησης ως προς τις συνθήκες που επικρατούν κατά το απολύτως πρόσφατο χρονικό διάστημα στην Τουρκία, δεν προκύπτει ότι, ιδίως, οι πολίτες Συρίας, που επιστρέφονται στην Τουρκία, κρατούνται ή φυλακίζονται καθ' οιονδήποτε τρόπο λόγω της εθνικότητάς τους, η Επιτροπή αποφάνθηκε ότι δεν μπορεί ευλόγως να πιθανολογηθεί ότι συντρέχει κίνδυνος για την ζωή και την ελευθερία τους για τους παραπάνω λόγους σε περίπτωση επιστροφής τους στην Τουρκία. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή ο αόριστος ισχυρισμός της αιτούσας ότι, λόγω φύλου (κυρίως γυναίκες) και οικογενειακής κατάστασης (μονογονεϊκή οικογένεια), η ίδια και τα τέκνα της κινδυνεύουν να υποστούν διακρίσεις ή κακοποίηση δεν επιβεβαιώνεται από διεθνείς πηγές και τυγχάνει απορριπτέος προεχόντως ως αναπόδεικτος. Περαιτέρω, η Επιτροπή, κατά τη διαμόρφωση της κρίσης της, συνεκτίμησε ότι η Τουρκία τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης. Ειδικότερα, στην Τουρκία προβλέπεται με νόμο ο σεβασμός της εν λόγω αρχής, με μόνη εξαίρεση τις περιπτώσεις που αφορούν την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη, ενώ οι αποφάσεις απέλασης μπορούν να προσβληθούν ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου. Άλλωστε, οι ισχυρισμοί της αιτούσας ότι, κατά την προσπάθειά της να εισέλθει στην

Τουρκία, επαναπροωθήθηκε πολλές φορές θα πρέπει να απορριφθούν ως αόριστοι και ανεπίδεκτοι εκτίμησης δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από το σχετικό πρακτικό της συνέντευξης, οι περιγραφές των επαναπροωθήσεων υπήρξαν εξαιρετικά αόριστες και ασαφείς, χωρίς παραπομπή σε προσωπικά γεγονότα. Περαιτέρω, δεν συντρέχει για την αιτούσα και τα τέκνα της κίνδυνος σοβαρής βλάβης, κατά την έννοια του άρθρου 13 του ν. 4939/2022, αφού η τουρκική νομοθεσία απαγορεύει την απομάκρυνση ενός αιτούντα σε χώρα όπου αυτός κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια και σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο. Ειδικότερα, τόσο στην περίπτωση αιτούντων άσυλο από τη Συρία, που χορηγείται καθεστώς προσωρινής προστασίας (temporary protection status), όσο και στην περίπτωση λοιπών αιτούντων άσυλο πολιτών τρίτων χωρών, που χορηγείται υπό όρους προσφυγικό καθεστώς (conditional refugee status), εξασφαλίζεται η προστασία τους σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης (ιδίως αναφορικά με το δικαίωμα στην εργασία, την πρόσβαση στην εκπαίδευση, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και την κοινωνική ασφάλιση). Σημειώθηκε δε ότι προκειμένου να κριθεί αν μία χώρα παρέχει ισοδύναμη προς τη Σύμβαση της Γενεύης προστασία, απαιτείται να παρέχει προστασία που να πληροί τις θεμελιώδεις αρχές και αξίες που απορρέουν από τη Σύμβαση της Γενεύης. Ενόψει τούτου και δεδομένου ότι, όπως προαναφέρθηκε, οι επιστραφέντες προστατεύονται ρητώς από την επαναπροώθηση, θεμελιώδη έννοια της διεθνούς προστασίας, έχουν νόμιμο δικαίωμα διαμονής, απολαμβάνοντας πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας και εκπαίδευσης, και κυρίως ενόψει του ότι δύνανται ελεύθερα να εργαστούν υπό καθεστώς όμοιο προς τους πολίτες της Τουρκίας, το νομοθετικό πλαίσιο προστασίας της Τουρκίας, ερμηνευόμενο υπό το φως της Σύμβασης της Γενεύης, πληροί τις προϋποθέσεις προκειμένου να κριθεί ότι παρέχει προστασία ισοδύναμη προς την προστασία που παρέχεται κατ' εφαρμογή της Σύμβασης της Γενεύης. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, η αιτούσα ουδέποτε προσέγγισε τις Αρχές προκειμένου να υποβάλει αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, καθώς σκοπός της ήταν, όπως άλλωστε δήλωσε και στη συνέντευξη, να εισέλθει στην Ελλάδα, οι δε αιτιάσεις της ότι δεν επιθυμούσε να παραμείνει στην Τουρκία γιατί αντιμετωπίζουν τους Σύρους με άσχημο τρόπο, απορρίφθηκαν ως αβάσιμες. Τέλος, η Επιτροπή, λαμβάνοντας, ειδικότερα, υπόψη ότι: α) η αιτούσα και τα ανήλικα τέκνα της είναι, κατά τους ισχυρισμούς της, υπήκοοι Συρίας, β) υπάρχει μεγάλος αριθμός ομοεθνών τους, που διαβιόι νόμιμα στην Τουρκία, με τους οποίους οι αιτούντες μοιράζονται κοινά ήθη και παραδόσεις, κοινό ιστορικό παρελθόν και γλωσσολογικά και θρησκευτικά στοιχεία, οι οποίοι δύνανται να τους παράσχουν την αναγκαία υποστήριξη προκειμένου να υποβάλουν αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, αλλά και να ενταχθούν στην τοπική κοινωνία και γ) κατά το διάστημα των δέκα πέντε ημερών που η αιτούσα παρέμεινε στην Τουρκία δεν αντιμετώπισε κάποιο πρόβλημα με τις τουρκικές Αρχές, η απόφαση της δε να διαφύγει στην Ελλάδα χωρίς να προσπαθήσει να ενταχθεί στην Τουρκία και χωρίς να προσεγγίσει στις Αρχές προκειμένου να υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας ανάγεται στην ελεύθερη βούλησή της και δεν μπορεί να αξιολογηθεί προκειμένου να αποκλειστεί η ύπαρξη συνδέσμου με την εν λόγω χώρα, έκρινε, κατά πλειοψηφία, ότι υπάρχει σύνδεσμος των αιτούντων με την Τουρκία, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο να μεταβούν σε αυτήν, αφού για τη συνδρομή του κριτηρίου στ' του άρθρου 91 του ν. 4939/2022 δεν απαιτείται να έχουν προηγουμένως δημιουργηθεί στην τρίτη χώρα ισχυρές βιοτικές σχέσεις (οικογενειακές, οικονομικές κ.λπ.) και μία αξία προστασίας πραγματική κατάσταση. Ο κατά τα ανωτέρω δε σύνδεσμος δεν θεωρήθηκε από την Επιτροπή ότι έχει διαρραγεί εκ μόνου του γεγονότος ότι έχει παρέλθει ικανό χρονικό διάστημα από την διέλευση της αιτούσας από την Τουρκία, καθώς δεν προκύπτει ότι έχουν μεταβληθεί τα στοιχεία στα οποία αυτός στηρίζεται. Για όλους τους παραπάνω λόγους, η Επιτροπή, με την ήδη προσβαλλόμενη υπ' αρ. πρωτ. IP/343105/8.12.2023 απόφασή της, έκρινε, κατά πλειοψηφία, ότι η αιτούσα δεν επικαλέστηκε συγκεκριμένα κρίσιμα στοιχεία και περιστατικά από τα οποία να μπορεί να τεκμηριωθεί, κατά τρόπο αρκούντως σαφή, η συνδρομή πραγματικού, προσωπικού και ενεστώτος κινδύνου και η ύπαρξη ατομικού φόβου δίωξης της ιδίας και των τέκνων της στην Τουρκία, η οποία, ως εκ τούτου, θεωρείται ασφαλής τρίτη χώρα γι' αυτούς, απορριπτόμενων όλων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών τους, ως αβάσιμων, και της ενδικοφανούς προσφυγής στο σύνολό της.

8. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, όπως αναπτύσσεται με το από 14.11.2025 νομοτύπως κατατεθέν υπόμνημά της, η αιτούσα προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι ενόψει του ότι οι τουρκικές αρχές έχουν

αναστέλλει τις επανεισδοχές αιτούντων διεθνή προστασία από την Ελλάδα, μη νομίμως απορρίφθηκαν, με την προσβαλλόμενη απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, ως απαράδεκτες σε δεύτερο βαθμό οι από 23.1.2020 και 19.9.2023 αιτήσεις που υπέβαλε η ίδια ατομικώς και για λογαριασμό των ανηλίκων τέκνων της, αντίστοιχα, για την υπαγωγή τους σε καθεστώς διεθνούς προστασίας, με την αιτιολογία ότι η Τουρκία αποτελεί γι' αυτούς ασφαλή τρίτη χώρα, εφόσον δεν είναι δυνατή η επιστροφή τους στην εν λόγω τρίτη χώρα. Προς απόδειξη της πραγματικής βάσης του ως άνω ισχυρισμού της, η αιτούσα προσκομίζει, μεταξύ άλλων: α) το 301755/41017/22.7.2021 έγγραφο του Βοηθού Συνηγόρου του Πολίτη, στο οποίο αναφέρεται ότι η Τουρκία έχει αναστείλει για αόριστο χρονικό διάστημα κάθε επιστροφή στο έδαφός της, γεγονός το οποίο επιβεβαιώνεται τόσο από τις αστυνομικές αρχές όσο και από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, β) τα από 21.7.2024, 11.10.2024 και 9.12.2024 έγγραφα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της Μονάδας Επανεισδοχής του Τμήματος Διαχείρισης Εγκαταστάσεων Κράτησης και Επιστροφών του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας (Α.Ε.Α.), στα οποία, σε απάντηση σχετικών αιτημάτων, επαναλαμβάνεται ότι η διεξαγωγή των επιχειρήσεων επανεισδοχής από την Τουρκία έχει ανασταλεί από τις 16.3.2020 και γ) ενημερωτικό σημείωμα του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, μηνός Μαΐου 2025, σχετικά με τις Διαδικασίες Υποδοχής, Ασύλου και Ένταξης, στο οποίο μνημονεύεται ότι από τον 3ο/2020 δεν έχουν πραγματοποιηθεί επιστροφές, στο πλαίσιο της κοινής δήλωσης Ε.Ε.-Τουρκίας, λόγω του Covid-19, καθώς και ότι οι ελληνικές αρχές έχουν ζητήσει από τις τουρκικές να επαναλάβουν τις επιστροφές, βάσει της ως άνω δήλωσης.

9. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά, ενόψει των κριθέντων με την από 4.10.2024 απόφασή του Δ.Ε.Ε. (υπόθεση C-134/23, Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες και Υποστήριξη Προσφύγων στο Αιγαίο) και τις 1048-1052/2025 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, εφόσον κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης ΙΡ/343105/8.12.2023 απόφασης της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών ήταν ήδη γνωστό στις ελληνικές αρχές ότι η Τουρκία έχει αναστείλει επί μακρόν και για αόριστο χρονικό διάστημα τις επανεισδοχές αιτούντων διεθνή προστασία στο έδαφός της, παρά τη νομική υποχρέωση που υπέχει και χωρίς να διαφαίνεται προοπτική μεταβολής της στάσης που έχει υιοθετήσει ως προς το ζήτημα αυτό, μη νομίμως απερρίφθησαν ως απαράδεκτες, σε δεύτερο βαθμό, οι από 23.1.2020 και 19.9.2023 αιτήσεις που υπέβαλε η αιτούσα ατομικώς και για λογαριασμό των ανηλίκων τέκνων της, αντίστοιχα, για την υπαγωγή τους σε καθεστώς διεθνούς προστασίας, κατ' εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας. Για τον λόγο αυτόν, βασίμως προβαλλόμενο, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση, προκειμένου να εξετασθεί αν συντρέχαν στο πρόσωπο της αιτούσας και των ανηλίκων τέκνων της οι προϋποθέσεις παροχής διεθνούς προστασίας, κατόπιν κατ' ουσίαν εξέτασης των σχετικών αιτημάτων τους. Μετά ταύτα, παρέλκει, ως αλυσιτελής, η εξέταση των λοιπών λόγων της κρινόμενης αίτησης.

10. Επειδή, κατ' ακολουθία, η αίτηση ακύρωσης πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η ΙΡ/343105/8.12.2023 απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών και η υπόθεση να αναπεμφθεί στη Διοίκηση, για νέα νόμιμη κρίση, κατά τα διαλαμβανόμενα στην προηγούμενη (9η) σκέψη της παρούσας. Περαιτέρω, το καταβληθέν παράβολο πρέπει να αποδοθεί στην αιτούσα (άρθρο 36 παρ. 4 εδ. α' του π.δ. 18/1989), ενώ, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων, πρέπει να απαλλαγεί ο καθ' ου Υπουργός από τα δικαστικά έξοδα αυτής [άρθρο 275 παρ.1 εδ. ε' του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97) Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 15 παρ. 5 του ν. 3068/2002 (Α' 274) και το άρθρο 4 παρ.1 περ. στ' του ν. 702/1977 (Α' 268)].

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αίτηση ακύρωσης.

Ακυρώνει την ΙΡ/343105/8.12.2023 απόφαση της 2ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου και αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση

προς νέα νόμιμη κρίση, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην ένατη (9η) σκέψη της παρούσας.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου στην αιτούσα.

Απαλλάσσει τον καθ' ου Υπουργό από τη δικαστική δαπάνη της αιτούσας.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα, στις 15.12.2025 και η απόφαση δημοσιεύτηκε στον ίδιο τόπο, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 31.3.2026.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΜΑΡΑΓΚΟΥ ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ